

בבית הדין להגבלים עיסקיים

בפני כבוד השופט י. עדיאל

בענין:

1. עידן חברה לכבלים בע"מ
2. מערכות תקשורת בכבלים בע"מ
3. ערוצי זהב ושות'
4. תבל תשדורת בינלאומית לישראל בע"מ
5. אי.סי.פי. - חברת התכניות לכבלים בישראל בע"מ

המבקשים

נ ג ד

1. הממונה על ההגבלים העיסקיים
2. הרשות השניה לטלוויזיה ולרדיו
3. מיכאל שוילי
4. אס-פילם בע"מ

המשיבים

החלטה

1. בפני בקשה למתן היתר זמני לפי סעיף 13 לחוק ההגבלים העיסקיים, התשמ"ח - 1988.

על פי סעיף 13 לחוק הנ"ל, כאשר הוגשה בקשה לאישור הסדר כובל, רשאי אב בית הדין, בתנאים אליהם אתייחס בהמשך, לתת לצדדים, על פי בקשתם, היתר זמני לנהוג על פי ההסדר.

בענייננו, אכן הוגשה על ידי המבקשות בקשה לאישור הסדר כובל המאפשר להן להתקשר ביניהן באמצעות המשיבה 5 - ICP, לרכישה משותפת של תוכניות וסרטים בחו"ל, הכנת תכניות שידורים ועריכתן באמצעות לוח שידורים כלל ארצי. הבקשה בלבושה הנוכחי, טרם נדונה ובשלב זה אני מתבקש, כאמור, ליתן ההיתר הזמני.

רקע עובדתי

א. המבקשות 4-1 הן בעלות זכויות לשידורי הטלוויזיה בכבלים בהתאם לסעיף 6(ז) לחוק הבזק תשמ"ב-1982. בהתאם לחוק זה חולקה הארץ, לצורך קיום השידורים, למספר איזורים טריטוריאליים מוגדרים כאשר כל זוכה קיבל זכיון לשידור באזור אחד בלבד. (פרט למבקשות קיימת זכיינית נוספת אשר אינה צד להליך זה).

ב. המבקשות 4-1 הקימו במשותף את חברת ICP - המבקשת 5, והן אף מחזיקות במניותיה.

המטרה לשמה הוקמה חברת ICP היתה רכישת זכויות שידור, סרטים ותוכניות שאינם מהפקה ישראלית וכן רכישת שירותים נלווים כגון - תרגום ודיבוב לתכניות הנרכשות.

בנוסף לשירותים אלה, עורכת ICP ומשכצת את התוכניות הנרכשות על ידה בערוצים השונים לכלל מערך כלל ארצי של ארבעה ערוצים, אותם היא מוכרת לבעלות הזיכיונות (וכן לגורמים נוספים) לשם שידורם בכבלים.

ההסדר הנוהג מאפשר למבקשות, לטענתן, לרכוש תוכניות באיכויות יותר טובות ובעלויות יותר זולות ממה שניתן היה להשיג על-ידי כל זכיון בנפרד.

ג. ב-12.12.89 קבע הממונה על ההגבלים העיסקיים (להלן "הממונה") כי ההסדר האמור הקיים בין בעלות הזיכיונות - לתכרת ICP הוא "הסדר כובל" כמשמעו בחוק ההגבלים העיסקיים התשמ"ה-1988.

ד. המבקשות הגישו ערר על הקביעה האמורה בפני בית הדין להגבלים עיסקיים (ערר 1/90). במהלך הדיונים בערר זה הגיעו הממונה והמבקשות לידי פשרה לפיה הסכים הממונה לאישור ההסדר בכפוף ל-11 תנאים. בית הדין (עוד בתקופת מושבו בבית המשפט המחוזי בתל אביב) נתן להסדר זה תוקף של צו ביניים וכן נתן אישור להיתר זמני. ביום 21.12.1.93 החליטה כב' השופטת נאור, אב בית הדין זהיום, להאריך את ההיתר הזמני עד ליום 31.10.93. בהמשך הוארך תוקפו של ההיתר הזמני מפעם לפעם עד ליום 10.1.94 בו ניתן פסק הדין הדוחה את הבקשה לאישור ההסדר.

בפסק דינו קבע בית הדין, בין היתר כי:

"להסדר המוצע לנו יש בוודאי יתרונות רבים למבקשות 1-4 לעצמן ויתרונות מסוימים לצרכני הטלויזיה ככבלים, יתרונות אלה אינם שקולים לדעתנו כנגד "הרעות" שבהסדר הכובל, הכל כפי שפורט לעיל ואנו מחליטים שלא לאשרו".

עם זאת, קבע בית הדין הוראות מעבר ובהן הסדר למתן היתר זמני למשך 45 יום נוספים לשם התארגנות המבקשות לקראת המצב החדש שנוצר עקב דחית הבקשה לאישור ההסדר.

ה. על החלטה זו הוגש ערעור וכן בקשה לעיכוב ביצוע לביהמ"ש העליון. ביום 15.2.94 החליט בית המשפט העליון, מפי כב' השופט טל, לעכב את ביצועו של פסק הדין עד למתן החלטה בערעור. עיכוב ביצוע זה היה בו, למעשה, משום הארכת ההיתר הזמני, הגם שהבסיס המשפטי היה שונה; עיכוב ביצוע ולא מתן היתר זמני.

השיקול העיקרי עליו ביסס בית המשפט העליון את החלטתו במתן צו עיכוב הביצוע היה השיקול בדבר הנזק הכרוך באי מתן צו העיכוב, המתבטא בפירוק חברת ICP או במכירתה, בפיטורי עובדים, במכירת חוזים ובהשתחררות מחוזים. לצד כל אלה, כפי שקבע בית המשפט העליון, יהיה על כל אחת מן המבקשות להקים לעצמה בנפרד מנגנונים לרכישה ותכנון הערוצים.

מול צעדים דרסטיים אלה, הוסיף בית המשפט העליון וקבע, "עומדת האפשרות להקפיא את המצב הקיים אשר נמשך בהיתר זמני להנחת דעת הממונה כארבע שנים, וזאת לפרק זמן מוגבל נוסף עד שיתברר הערעור".

שיקול נוסף ששימש את בית המשפט העליון בהחלטתו היה השיקול כי אם לא יעוכב הביצוע, לא ניתן יהא להחזיר את המצב לקדמותו, גם אם יזכו המבקשים בערעורם. מנגד קבע בית המשפט כי במאזן הנוחיות הכולל לא הוכח נזק ממשי, ודאי לא כנזקם של המבקשים, אם יינתן העיכוב המבוקש.

הדיון בבית המשפט העליון נועד להתקיים ביום 8.12.94, אולם בפתח הדיון העלה בית המשפט את הקושי המעשי שנוצר לאור

העובדה כי במועד הדיון נותרו עוד חודשים ספורים בלבד עד לתום תקופת ההסדר (הקודם) כפי שנקבע על ידי הממונה (3 שנים) ושעליו נסבה ההתדיינות בגלגולה הקודם. בתום תקופה זו, הוסיף בית המשפט העליון וקבע, אמורה לבוא ממילא החלטה חדשה של הממונה (בעקבות בקשה חדשה לאישור הסדר כובל מצד המבקשים), אשר תידון על יסוד תשתית עובדתית חדשה. בנסיבות אלה לא ראה בית המשפט העליון עוד טעם לדון בערעור והחליט שהענין כולו יחזור לממונה וממנו, בנסיבות מתאימות לבית הדין עצמו.

אגב כך, הוסיף בית המשפט העליון וקבע כי:

"למותר לציין כי בית הדין ידון בתביעה החדשה שתוצג בפניו על בסיס התשתית העובדתית החדשה שתראה לו בעת מתן החלטתו, בלא לראות עצמו קשור בהחלטותיו הקודמות ובלא לראות עצמו חייב לסטות מהן."

בד בבד קבע בית המשפט כי צו הביניים לעיכוב ביצוע שניתן על ידי כב' השופט טל יעמוד בעינו עד ליום 20.2.95.

3. א. כסמוך לאחר ביטול הערעור הגישו המבקשים בקשה חדשה, היא הבקשה הנוכחית, לאישור ההסדר הכובל ועמה בקשה להיתר זמני.

ההסדר הנוכחי דומה בעיקרו להסדר הקודם וגם הוא מבוסס על הסדר בין המבקשות לרכישת תכניות זרות, קבלת שירותי תרגום ודיבוב באמצעות ICP וכן הכנת תכניות שידור תוך שיבוץ התכניות הנרכשות בתכנית שידורים כלל ארצית.

הממונה, אתו באו המשיבות בדברים עוד לפני הגשת הבקשה הנוכחית, גילה נכונות להמליץ על אישור ההסדר, כפוף לתנאים מסויימים עליהם נוהל מו"מ בינו לבין המבקשות.

בסופו של דבר הודיע הממונה לבית הדין כי הוא ממליץ לאשר את ההסדר, כפוף לתנאים שהעיקריים שהם הינם התנאים הבאים:

א. יוקם ערוץ חדש בתחום הכידור העממי שיופעל על ידי גורם מסחרי עצמאי. עלות הפעלתו של ערוץ זה, בסכום של 8.5 מליון דולר לשנה, תמומן על ידי המבקשות.

ב. המבקשות תקצינה סכום שנתי של 1.8 מליון דולר לעידוד הפקות ישראליות מקוריות.

ג. הקצאת סכום נוסף של 3.5 מליון דולר לשידורי ערוץ המדע ודעת (ערוץ 8).

ד. הקצאת מליון דולר נוספים לעיבוי השידורים המקומיים.

ה. הגבלת העלאת דמי המנוי בעתיד.

ו. לפחות 15% מכלל רכישות ICP ו 25% מכל רכישות תכניות ערוץ הילדים תיעשה באמצעות סוכנים מקומיים.

ההסדר הכובל הומלץ על ידי הממונה לתקופה של 4 שנים, בכפוף לבחינת

ההסדר בשנית, אם תותר פרסומת מסחרית בטל"כ.

המבקשים הסכימו לכל תנאי הממונה ולפיכך, ההסדר שאישורו מתבקש כיום כולל בתוכו את התנאי הממונה הנזכרים לעיל.

4. היתר זמני.

בד בבד עם הגשת הבקשה לאישור ההסדר הכובל, ביקשו המבקשים ליתן להם גם היתר זמני, לפי סעיף 13 לחוק, לנהוג כבר עתה על פי ההסדר המוצע.

"הממונה" המליץ גם על מתן היתר זמני זה, כפוף לתנאים הדומים בעיקרם לתנאי ההסדר הקבוע ובכפוף לשני תנאים נוספים:

א. מחיר המנוי לא יועלה, אלא בהתאם למדד המחירים לצרכן.

ב. בשלב זה, וכל עוד לא אושר ההסדר, לא יוחל בהפעלת הערוץ החדש וגם לא בהרחבת הערוצים הקיימים, אך עיקר הכספים המיועדים למטרה זו, בסכום של 12,5 מליון דולר, יופקד בחשבון נאמנות לטובת הציבור. במקרה שתדחה הבקשה לאישור ההסדר יוחזר סכום ההפקדה למינויים ובמקרה שתאושר, יעשה בכסף שימוש עליו יורה בית הדין.

הממונה המליץ כי ההסדר הזמני יאושר לתקופה של שנה אחת בכפוף להתלטה אחרת של בית הדין.

5. ס' 13 לחוק ההגבלים העיסקיים מתנה את מתן ההיתר הזמני בקיומם של

שני תנאים מצטברים:

- א. "אם הממונה המליץ על כך".
- ב. "אם שוכנע (אב בית הדין) כי ההסדר הינו לכאורה לטובת הציבור כמשמעותה בסעיף 10 לחוק".
- לאור המלצת הממונה, נותרה לדיון רק השאלה, האם יש בחומר שהובא בפני כדי לשכנע לכאורה כי ההסדר הינו לטובת הציבור.
6. הממונה הצביע בטעונו בפני על השיקולים הנאים שיש בהם לדעתו כדי ללמד על כך שההסדר הינו לטובת הציבור, כמשמעו של מונח זה לפי סעיף 10 לחוק:
- א. ייעול הוזלה והבטחת איכותם של השירותים הנרכשים על ידי המבקשות, שיקול הקבוע בסעיף 10(1) לחוק.
- הייעול יושג לדעת הממונה, על ידי ריכוז הרכישות בידי גוף אחד, דבר שיש בו כדי למנוע כפילות, וסביר להניח גם להוזלת עלויות הרכישה, שכן רכישה בקנה מידה ארצי, זולה מרכישה על בסיס מקומי המבוצעת על ידי כל זכאין עבור איזורו בנפרד.
- ב. ביזור ושיתוף גורמים נוספים, כגון מפיקים מקומיים, סוכנים מקומיים והמפעיל העצמאי החדש.
- ג. הציבור גם הוא ייצא נשכר מההסדר, בראש ובראשונה ציבור

צופי הטל"כ, שיהנה בעקבות ההסדר מההטבות הגלומות בו שנמנו לעיל ובהם הבטחת רכישת סרטי איכות ותכניות איכות, הקמת ערוץ חדש, הרחבת הערוצים הקיימים והגבלת העלאת מחיר המנוי.

ד. גם הציבור שאינו נמנה על מינויי הכבלים יצא, לדעת הממונה נשכר, שכן אישור ההסדר על תנאיו יצור לחץ תחרותי בין הלוקחים חלק בזירת התחרות והתוצאה היא שיפור ויעול של כל המשתתפים, כשהנהנה מתחרות זו יהא הציבור כולו.

הממונה אינו שותף לגישה לפיה ניתן לשרת את טובתו של כלל ציבור הצופים בשידורי הטלוויזיה ע"י אי אישור ההסדר, דבר שיחליש את יכולתם של זכייני הטל"כ לרכוש תוכניות בחו"ל וכפועל יוצא, הערוץ השני "ינצח" ברכישת תוכניות וישרדן בחינם. לדעתו, עניינם של זכייני הטל"כ הוא להעמיד לרשות צופיהם את חבילת השידורים המבוקשת ביותר וכי נסיון למנוע מהמבקשות להתייעל על מנת להביא תועלת לציבור אחר (גם אם לקוחותיהם כלולים בו) אינו ראוי בנסיבות אלה.

ה. הממונה גם אינו מסכים עם הטענה לפיה ההסכם פוגע בציבור צופי הטל"כ בכך שהוא מונע מעין תחרות בין זכייני הטל"כ בתחום תוכניות זרות. תחרות כזו, כך נטען, יכולה היתה להיווצר בעקיפין כאשר מנוי של זכייין א' יוכל לבדוק לצורך השוואה את רמת התוכניות של זכייין ב', ובמקרה ורמת התוכניות אצל זכייין ב' נמוכה מזו של זכייין א', יוכל להפעיל לחץ ציבורי או אחר, כולל "הצבעה ברגליים" על ידי ניתוקו מהשירות וכך לגרום להעלאת רמתם של הזכיינים ויישור קו עם הזכיינים המובילים ברמת תוכניותיהם.

לדעת הממונה הנזק האמור אינו משמעותי ומכל מקום קטן מהתועלת שתצלח לצופים מכוח התנאים המומלצים. מסקנה זו מביאה בחשבון גם את העובדה כי הסדר חלוקת הארץ לאיזורי שידור והענקת זיכיון בלעדי לכל איזור הינה, מלכתחילה, שיטה מונופוליסטית ויש בה כדי למנוע במידה רבה מראש את התחרות בין הזכיינים.

1. לדעת הממונה גם הנזק הנגרם לגורמים אחרים בשוק המקומי כגון גורמים העוסקים במתן שירותי תרגום, דיכוב וסוכנים מקומיים אינו משמעותי. למעלה מכך, הקמת הערוץ החדש, המתחייבת מכוח ההסדר, אשר יופעל ע"י גורם מפעיל עצמאי, תמתן את כוח השוק של I.C.P.

אשר לפגיעה האפשרית בסוכנים מקומיים סבור הממונה כי אין ללכת בדרך של מניעת רכישה משותפת, תוך תקווה להחליש את יכולתם של זכייני טל"כ לבצע רכישות ישירות בחו"ל, וכך ליצור תלות בסוכנים מקומיים ומה גם שחלופה זו אינה מצטיירת באופן מעשי. זאת ועוד, מבלי לנקוט עמדה בצדקת טענות הסוכנים המקומיים הרי שבמסגרת התנאים הנלווים להסכם חייבים הזכיינים לבצע אחוז רכישות מסויים באמצעות סוכנים אלה.

2. גם בהתייחס לערוץ הראשון והשני סבור הממונה כי הקמת I.C.P. הינה צעד העולה בקנה אחד עם קיום התחרות. אם אוסרים השגת יתרון תחרותי, מבטלים התמריץ להשתפר ולהתייעל.

דומה כי עיקר ההתנגדות של גורמים אלה היא לריכוז כח בידי

I.C.P., כך שהתחרות ברכישת תוכניות מחו"ל נעשית קשה יותר. התנגדות זו גוררת שאלות מורכבות ואולם בנסיבות המקרה סבור הממונה כי אין בהם כדי לשנות המלצתו.

לסיכום הממונה סבור כי "קיומו של ההסדר הכובל בכפוף לתנאים המומלצים הינו לטובת הציבור משום שיתרום לייעול ברכישת תוכניות בחו"ל לצורך שידורי בטל"ב, להבטחת איכות התוכניות ולשיפור מאזן התשלומים של המדינה ע"י הוזלת רכישתן של התוכניות ומשום שהתועלת הצפויה לציבור מקיומו של ההסדר הכובל על תנאיו עולה באופן ממשי על הנזק שהוא עלול לגרום". יצויין כי טיעוני הממונה מבוססים לדבריו, בחלקם, על חוות דעת כלכלית-מקצועית מטעם יעקב גדיש, הגם שזו טרם הושלמה ועל כן לא הוגשה עד למועד זה.

6. גם המבקשות הגישו בפני בית הדין כתבי טענות מפורטים הנתמכים בתצהירים ובחוות דעת כלכלית-מקצועית. המבקשים תומכים, כמובן, בכל נימוקי הממונה ואף מוסיפים עליהם כהנה וכהנה, אולם בשלב זה אינני רואה לנכון להרחיב את הדיבור ולסקור את מלוא טענותיהן.

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובנימוקיה, בהמלצת הממונה ובשיקוליו וכן בהתנגדויות המשיבים נחה דעתי כי בשלב זה של הדיון, יש בשיקולים שמנה הממונה כדי להצביע לכאורה על כך שההסדר הינו לטובת הציבור. מובן שבשלב זה לא ניתן לבחון וללכך את כל את כל היבטי המחלוקת שבין הצדדים הרבים, ומה גם שהרשות הראשונה כלל לא התנגדה להיתר הזמני וממילא, שיקולי התנגדותה לא נבחנו על ידי בשלב זה. הרשות השניה אמנם התנגדה, הן להסדר הכובל והן למתן ההיתר הזמני, אך התנגדותה, הגם שהיתה מבוססת בחלקה הגדול על נימוקים עובדתיים שעיקרם מתיחס לנזקים העלולים להיגרם לזכייני הערוץ השני עקב

ההסדר, לא נתמכה בתצהירים וגם לא בחוות דעת, מה שמקשה על ההתייחסות לנימוקיה בשלב זה.

8. ב"כ הרשות השנייה טוען כי לא היה מקום להשתית את טיעוניה של הרשות על תצהירים או ראיות אחרות שכן, בשלב זה לאחר מתן פסק דינו של בית הדין בגלגול הראשון, די לו להסתמך בעניין זה על פסק הדין אשר דחה את הבקשה לאישור ההסדר בקובעו, בין היתר כי יתרונות ההסדר אינם שקולים כנגד ה"רעות" שבו.

אינני רואה לנכון לקבוע מסמרות בשלב זה לגבי שאלת מעמדו של פסק הדין הראשון של בית דין זה והאם יש בממצאים ובמסקנות שנקבעו בו כדי לחייב את הצדדים בסיבוב ההתדיינות הנוכחי או לפחות להנחות את בית הדין בהרכבו הנוכחי.

עם זאת, יש להזכיר בהקשר זה את פסק דינו של בית המשפט העליון שקבע, כפי שכבר הזכרתי לעיל כי:

"למותר לציין כי ביה"ד ידון בתביעה החדשה שתוגש בפניו על בסיס התשתית העובדתית החדשה שתוצג בפניו, תוך בחינת המערכת הנורמטיבית כפי שהיא תראה לו בעת מתן החלטתו, בלא לראות עצמו קשור בהחלטותיו הקודמות, ובלא לראות עצמו חייב לסטות מהן".

על כך יש להוסיף כי המבקשים ואף הממונה טוענים כי חל שינוי מאז מתן פסק הדין הקודם, שינוי המתבטא, הן בטיבו של ההסדר הנוכחי, במיוחד בכל הקשור להפרשת ה"חלק ההוגן" מרווחי הזכיינים עקב הפעלתה של ICP והעמדתו לרשות הציבור, הן במצב המשפטי המתבטא בתיקון כללי

הבזק על ידי הוספת כלל 8א' המאפשר לבעל זכיון לקבוע לוח תוכניות זהה ללוח תוכניות שקבע בעל זכיון אחר, היינו, בעצם, לוח תוכניות אחיד לכל אזורי הארץ ובסעיף 24(א)(11) לחוק הרשות השנייה המאפשר לזכייני הרשות השנייה להתאחד לשם רכישה משותפת בחו"ל. יצויין כי סעיף זה היה אמנם בתוקף עוד בעת הדיון הקודם, אך לטענת המבקשים לא הוסבה שימת ליבו של בית הדין לסעיף זה אז. כנגד תיקון כללי הבזק טוענים המשיבים כי תיקון זה חסר תוקף בהיותו חורג מהוראות חוק הבזק, אך טענה זו וודאי שאין לדון בה בשלב זה של הדיון. עוד טוענים המבקשים כי מאז מתן פסק הדין התבסס מעמדו של הערוץ השני וכי החששות שהועלו בשעתו לפגיעה בתיפקודו של הערוץ השני עקב ההסדר התבדו.

טיעונים אלה ואחרים מחייבים דיון ממצה ומקיף ויש להניח כי יוגשו לבית הדין בכל אלה עוד ראיות וטיעונים רבים, אך בשלב זה דומה כי די בשיקולים אלה, ובמיוחד בפסק דינו של בית המשפט העליון, כדי לשלול את הגישה שיש לסרב ליתן ההיתר על הסף ורק על יסוד פסק הדין הקודם.

9. לשיקולים המפורטים לעיל, ואולי למעלה מהצורך, אבקש להוסיף מספר שיקולים נוספים:

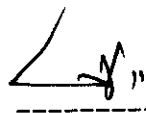
יש לזכור כי המצב העובדתי נשוא דיון זה נמשך זה מספר שנים. במשך כל השנים פעל ההסדר מכוח אישורים שניתנו כחוק. דחיית הבקשה כיום, בטרם התאפשר דיון לגופו של ענין, תיצור מצב, כמו גם נזקים, בלתי הפיכים, תייתר את הדיון בבקשה העיקרית לגופה ותגרום לכל אותן תוצאות לוואי חמורות מבחינתן של המבקשות עליהן הצביע בית המשפט העליון בהחלטתו על עיכוב הביצוע.

גם בית הדין בפסק דינו הקודם ציין כי הוא רחוק מלזלזל באינטרס ההסתמכות של המבקשים. בית הדין אמנם הוסיף וציין כי על מי שפעל על סיכוננו שלו ויצר הסדר כובל, אל לו לצפות שאם בקשתו תדחה, יאפשר בית הדין להסדר זה פקטו זה להמשיך ולפעול גם כהסדר זה יורה, אך עם זאת, לאור נסיבות הענין, ובמיוחד לאור התקופה הארוכה בה פעל ההסדר על יסוד היתרים חוקיים, גם אם זמניים, וגם לאחר שדחה את הבקשה, ראה בית הדין לנכון לקבוע הוראות-מעבר למתן היתר זמני לתקופה של 45 יום נוספים. גם לאחר שתמה תקופה זו ראה בית המשפט העליון לנכון לעכב את ביצוע פסק הדין למשך תקופה של שנה נוספת. אם כך קבעו בית הדין ובית המשפט העליון, לאחר שניתן כבר פסק דינו של בית הדין הדוחה את הבקשה, מקל וחומר שיש להעתר לבקשה למתן ההיתר הזמני בשלב הנוכחי, כשחזקה עלי מצוותו של בית המשפט העליון כי על בית הדין לדון בבקשה בלא לראות עצמו קשור להחלטותיו הקודמות. בנסיבות אלה, דחית הבקשה בשלב זה, פירוק ICP על כל התוצאות הנלוות לכך וסיכול הבקשה העיקרית, נראית כתוצאה שאין הדעת סובלת.

10. אני מחליט להעתר לבקשה וליתן למבקשות היתר זמני לנהוג על פי ההסדר המבוקש בהתאם לתנאי הממונה לתקופה של שנה אחת או עד למתן החלטת בית הדין לפי סעיף 9 לחוק, לפי המוקדם.

ניתן היום 31.3.95 בהעדר הצדדים.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

י. עדיאל שופט

המשנה לאב בית הדין

